

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΚΑΚΟΜΟΙΡΙΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΚΟΥΦΩΝ

‘Η κουφκμάρα τής κ. Ντέ Μπρισάκ. «Πόσα παιδιά έχεις ;...»
‘Πενήντα δύο !» ‘Ο τρέμος τού Μ. Ναπολέοντος... ‘Η ευεργετική κουφκμάρα τού Λεσάξ. ‘Ένας κουφός ζευζέκης. Πώς την έπαθε. Πώς άτεκεφαλίσθη μιξ άθώα κευφή γρηούλα.

‘Η κυρία ντέ Μπρισάκ ήταν τρομερά κουφή. Φιντάζεσθε λοιπόν την στενοχώρια της την ήμέρα που έπρόκειτο νά γίνη ή επίσημη παρουσίασις της ένωπιον τού Ναπολέοντος... Φοβόταν μήπως την έρωτούσε τίποτε και δέν ήξερε τι νά τού άπαντήση. Διάφοροι αύλοιοι τούς όποιους είχε ρωτήσει σχετικά την είχαν πληροφορήσει ότι ό αυτόκράτωρ άπέβαινε στεροτύπως σ’ όσους τού παρουσιάζοντο τις έξής έρωτήσεις :

— ‘Από ποιά έλαρχία τού κράτους κατήγοντο, τί ηλικίας ήσαν και πόσα παιδιά είχαν !...»

‘Η κυρία ντέ Μπρισάκ, λοιπόν μη έχουσα έμπιστοσύνη στή φητιά της και ύπολογίζουσα πώς ή έρωτήσεις θα τις είθιθεντο στην σειρά που άναφάραινε έτοιμάσε τις άνάλογες άπαντήσεις και, ήτχη πι ά παρουσιάσθητε την ώρισμένη ώρα στή ‘Ανάκτορα.

Σέ λίγο, ό Αυτόκράτωρ έμπηκε στην αίθουσα των παρουσιάσεων. ‘Η κυρία ντέ Μπρισάκ, φορώντας τού πιό έπίσημο φρόεμά της και στολισμένη όσο μπορούσε καλλίτερα, έκανε τις τρεις καθιερωμένες ύποκλίσεις. ‘Ο Ναπολέων, μέ τή συνηθισμένη του σπαιότητα άφού την έπλησίασε, την έρώτησε νευρικά.

— Μήπως ό σύζυγός σας ήταν άδελφός τού δουκό ντέ Μπρισάκ που έλευτώθητε σάς 2 Σεπτεμβρίου ; ‘Εν τούτοις περιπτώσει, έλληρονημάτε τουλάχιστον τας γαίας του ;

‘Από την έλαρχία τού Σηκουάνα, Μεγαλειότατε ! άπάντησεν ή κυρία ντέ Μπρισάκ μέ τού λιγυρό της χαμόγελο, φανταζόμενη ότι ό Αυτόκράτωρ τής είχε άποτείσει την πρώτη από τις έρωτήσεις που περιεμενε.

‘Ο Ναπολέων άν και συνήθως δέν έδιδε προσοχή στις άπαντήσεις των συνομιλητών του, έμεινε κατάπληκτος από την άτυχη απάντηση τής ; άπάντησος αυτής.

Χωρίς έν τούτοις νά δείξη τίποτε, ξαναρώτησε την κυρία ντέ Μπρισάκ ;

— Πόσα παιδιά έχετε ;
— Πενήντα δύο, Μεγαλειότατε ! άπάντησε χαμογελώντας πάντα ή άμοιρη κυρία ντέ Μπρισάκ, φερρώντας πώς την είχε ρωτήσει... πόσων έτών ήτο.

‘Ε, αυτή τή φορά πειά ό Ναπολέων τάχασε ! Την έπηρε για τρελή. Καί, τρομαγμένος, έσπευσε να τής γυρίση την πλάτη και νά φύγη άφήγοντάς την κοκκάλιο.

‘Επί πολόν καιρό κατόπι ή κυρία ντέ Μπρισάκ δέν μπορούσε νά έννοήση γιά ποιό λόγο ό Αυτόκράτωρ είχε δυσαρεστηθή μαζί της, έφ’ όσον τού είχε δώσει τόσο... σαφείς και λιγόλογες άπαντήσεις...

‘Ο περιφνηρός συγγραφέυ τού «Ζιλ Μπλάς» Δέ Σάξ ήταν φοβερά κουφός. Παρά τού έλαττωμά του αυτό όμως διατηρούσε άμείωτη την ευθύμια του. ‘Η ευθύμια του αυτή έφθανε μάλιστα μέχρι τού σημείου νά ειρωνεύεται και ό ίδιος την κουφμάρα του ! Δέν μπορούσε νά κούση παρά μέ την βοήθεια ενός άκουστικού κέρατος.

— ‘Ιδού ό ευεργέτης μου ! συνήθιζε νά λέη στους φίλους του γι’ αυτό. ‘Ας ύποθεσωμε, ότι πηγαίνω σ’ ένα σπίτι, όπου βρισκω μι ά πολυμελή συντροφιά. Μεσα σέ τούσους ανθρώπους, θα υπάρχουν και μερικοί έξυπνοι, συλλογίζομαι. Κι’ άμέσως βράζω στή φούρα τού άγαπητό μου κέρας. ‘Ανταμβάνομαι όμως σέ λίγο, ότι είχε όλοι τους ήλιθιοι. Ξαναβράζω τότε τού κέρας στην τσέπη μου και... τούς προσκαλώ, άν μπορούν, νά μέ κάμουν νά πληξώ μέ τις άνοησιές τους !...

Κάλπος θεόκουφος — άναφέρει κάπου τού γαλλικό «Φιγκαρό» — δέν ήθελε νά παραδεχθή πώς είχε αυτό τού έλάττωμα. Μια μέρα ένας φίλος του που τον συνήτησε στο δρόμο, σκέφθηκε νά τού παίξη τού έξής παιχνίδι

‘Εστάθηκε στην άκρη τού πεζοδρομίου κι’ άφού τού έκαμε σημειών μέ τού άκάλπο, έβρεε τας δύο του παλάμας γύρω από τού στόμα του, τού ό τριών και άνοιγλεισε δυό — τρεις φορές, σόν άνθρωπος που φωνάζει δυνατά. ‘Εννοείται όμως πώς όλ’ αυτά έγιναν σιωπηλά, χωρίς νά προσφέρη τόν παραμικρό φθόγγο. ‘Ο κουφός έτεσε στην παιχίδα. ‘Εγώ φρονών, ός τευι με νά πλησιάση τόν φαρσέρ και μόλις έφθασε κοντά του τού έφώναξε : μέ θυμό :

— Γιατί σού ριζίζεις έτσι, βρε άδερφέ ; Για κουφούς μά ; πέρσες ; Με ξεκούρναες μέ τίς φωνές σου !...

‘Ιδού τέλος κι’ ένα άλλο σχετικό ανέκδοτο, τού όποιον άναφέρεται σ’ ένα πολύ ένδιαφέρον γαλλικό βιβλίο, την «Ίστορία τής έπαναστάσεως» άγνώστου συγγραφέως.

Την εποχή τής Γαλλικής Τρομοκρατίας, ώδηγήθη ένώπιον τού ‘Επαναστατικού δικαστηρίου μι ά γρηά, κουφή και στραβή, ή όποία

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΧ! ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ!...

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΑΡΝΩ

Μέσα στην τραπεζαρία τού ζευγους Ντυπόρ, μέ την ευχάριστη επίπλωσί της και μέ τού όραια βάζα, τού σολισμένα μέ λουλούδια φρέσκα, έννοιασε παραδόξως κανείς κάποιον άπόσπριτρια γριονιάς. ‘Ανάμεσα σέ δυό φράσεις κοινές και τετριμένες μεσολαβούσε σιωπη βαρεία, μυστηριώδης και ό κ. Ντυπόρ, κάθε λίγο και λιγάκι έκπνιταζε την γυναικα του μέ βλέμματα καχύποπτα, μέ βλέμματα άνακριτόυ.

‘Η ‘Εβελίνα Ντυπόρ, ήταν ένα χαριτωμένο πλάσμα μέ μότια γλυκά, γεμάτα τρυφερότη α, μέ ένα στόμα λεπτό και γοητευτικό, μι γυναικα, τέλος, από κείνες που όταν περνούν στον δρόμο κάνουν τους διαβίτες νά γυρίσουν και νά τις κυττούν μέ θαυμασμό.

‘Ο άνδρας της, ό ‘Αντώνιος Ντυπόρ μουψ, λίγο φαλαζρός και μέ μιτη γριπή, ένας ύποτιμηματάρχης σε κάλιο ύπουργείο. ‘Εχει όλη την σχολαστικότητα, όλη την άνισρη μονοτονία των ανθρώπων τής γραφειοκρατίας στην κουβεντα του.

Ό δυο σύζυγοι δέν εινε καθόλου τριαστό ζευγάρι και γι’ αυτό δέν κατορθώνουν ποτέ νά συνεννοηθούν. ‘Αλλά ή συνήθεια — τόσα χρόνια παντρεμένοι — και πρό πάντων ή ύπαρξις τού Τοτού, τού μοναχί ύβου παιδιού τους, ενός χαριτημένου μπέμπη, που μοιάζει τής μητέρας του, τούς συγκρατεί έννομένους. ‘Αλλοίως θα είχαν χωρίση.

Προτού φθάση στή έπίδορία ό ‘Αντώνιος Ντυπόρ, πίνει ακόμα ένα ποτήρι κρασί, ίσως γιά νά πάρη θάρρος και έπειτα ρωτάει τήν γυναικα του μέ φωνη λίγο τρεμάμενη.

— ‘Εβελίνα, τί έκανες τ’ άπόγευμα ;
‘Εκείνη άνοιγο έλκίνει έλαφρά τού βλέφαρά της και χωρίς καμμι άταραχη, φαινομενικώς τουλάχιστον τού άπαντά :
— Διαφορες κοούρσες !
— Στά μαγαζια ;
— Ναι. ‘Επειτα πήγα στην ‘Αντουανέττα και καθήσαμε λιγάκι.

- ‘Α !
— Γιατί τού λές αυτό τού «ά !» μέ τέτοιο ύφος ; δέν μέ πιστεύεις ;
— Δέν συνήτησες τόν Λαντουά ;
— ‘Οχι...
— Δέν ήλθε νά σέ ιδη εδώ ;
— Σήμερα οχι.
— ‘Α ! Σήμερα οχι. Τις άλλες μέρες δηλαδή έρχόταν. Δέν τού άρνείσαι ;
— Χι...
— ‘Ερχεται συχνά, α ;
— ‘Εσύ τού λές αυτό.
— Δέν τού λέω εγώ. Τού λένε όλοι οι γνωστοί μας και όλοι οι συνάδελφοί μου στή γραφειο μου πετιών ύπαινιγμούς γι’ αυτό.
Μά τί εινε αυτό που λές ;
— Αυτό που λέω ; ‘Ακουσε δω και πρόσεξε καλά. ‘Αν τυχόν βεβαιωθώ ότι τόν αγαπάς, θα σέ σκοτώσω !...

‘Ο μικρός Τοτός που μέ τού ; δού άγκωνες σού τριπέλι άποτελειώνει τού φαγητό του άρχίζει έξαφνα νά ένδιαφερέται γιά την συνομιλία των γονέων του.

— Γιά πές μου επί τέλους, φωνάζει ό ‘Αντώνιος Ντυπόρ, τού όποιου ό θυμός αύξινει όλοένα, τί έχει γιά νά σου άρσηη τόσο ό καληφρονομοκοινόρος αυτός ; Αί ; Τί έχει ; ‘Επειδή φτειασιδώνεται σάν θατάρια ή έτετιδή ντύνεται σάν μανεζέν ; Πρόσεξε καλά. ‘Αν μάθω πώς τόν αγαπάς, θα σέ σκοτώσω !...

Την στιγμή εκείνη ό Τοτός άνατηγώνεται στην καρέκλα του και σηκώνει τού κουράλι του. Μέ την μικρή φωνή του που προσπαθει νά τήν κάνη πιό έτσηνη φωνάζει :

— ‘Α ! ‘Οχι ! ‘Εγώ δέν θελω νά σκοτώση ; την μαμά. Και πρώτα-πρώτα δέν ειν’ αλήθεια πώς αγαπάει τόν κύριο Λαντουά. Ναι δέν τόν αγαπάει, άφού κάθε φορά που έρχεται εκείνος στή σπίτι ή μαμά τόν μαλώνει δυνατά, τόν φωνάζει τέρας, κακοδρό, άχάριστο, και τού λέει... νά μην πηγαίνει μέ παλιογυναικες...

Κλόντ ‘Αρνώ

den ειχε αλόμη κατορθώση νάντιληφθή ουτε τι την θέλαν ουτε που την πήγαιναν. Μετά πολλά κατόρθωσαν τέλος νά τής δώσουν νά καυλώβη τώς βρεικόταν ένόσιον τού κακογροδικείου και πώς κατηγορείτο επί «συνωμοσία κατά τού καθεστώτος».
— Μά πώς εινε δυνατόν νά έκαμα τέτοιο πράγμα έφώναξε τότε αυτή κατάπληκτη πρό τής κατηγορίας. ‘Εγώ είμαι θεόκουφη !...

- Δέν άκοϋς ; ρώτησαν οι δικασται.
— ‘Οχι. ‘Επίσης ουτε βλέπω.
— Δέν βλέπεις ; Τότε... δέν σου χρησιμεύει σέ τίποτε τού κεφάλι σου, άφού τά σπουδαιότερα όργανά του εινε χαλασμένα...
Και διέταξαν νά... τής τού κόψουν !..

